

П Е Р Н И К Ъ

I ПОГРЕБАНИ ЛЕСОВЕ

НЪКОГА гигантски лесове
сж шумѣли въ тия хълми,
брулени отъ диви вѣтрове,
слънчевъ пекъ, и дъждъ, и мълнии.

Клонитѣ сж пили свѣтлина
въ слънчевитѣ водопади,
коренитѣ въ земна дълбина —
свежа животворна влага.

И ведно със вѣтъра далечъ
е ехтѣлъ ревътъ на дивечъ,
недостигнатъ отъ човѣшки мечъ,
нито отъ стрела звънлива.

Тѣй сж отлетѣли вѣкове.
Буря слънцето погълнала.
Въ дивитѣ пространни лесове
блѣснала
страхотна мълния!

Зли свѣткавици въ простора пустъ
цепѣли широко небесата.
Забучалъ дълбокъ нечуванъ трусь
и разпукналъ съ гръмъ земята.

Слънцето изгрѣло като днесъ
и потърсило горитѣ,
ала она дивъ гигантски лесъ
спѣлъ заринатъ въ дълбинитѣ . . .